

Radnóti Miklós versei

Koranyár

1

Kis réten ülök, vállig ér a fű
s zizegve ring. Egy lepke kószál.
S zizegve bomlik bánatom, a nap
felé az útról könnyű por száll.

Leül a fű is, fényes szél taszítja,
az égi kékség ráncot vet fölöttem,
apró neszek s apró szöszök repülnek
a fák közt, merre verset írva jöttem.

2

Szavak érintik arcomat: kökörcsin, —
suttogom, — s te csillogó, te kankalin,
Szent Gnörgy virága, Péter kulcsa te!
hullámos folt az árok partjain!

S ha elviritsz, majd jön helyedre más,
törökszegfű jön, apró villanás!

3

Fölállok és a rét föláll velem.
A szél elült. Egy kankalin kacsint.
Elindulok s a másik oldalon
a hullószirmú törpe körtefák
hirdetik, hogy úgy sincs irgalom.

4

De jön helyükre más. Megyek
és jön helyemre más. Csak ennyi hát?
akárha vékony lába tűnő csillagát
a hóban itt feledné egy madár... —

Micsoda téli kép e nyárra készülésben!
és szinte pattog újra már a nyár.

5

Bokor mozdul s a fúvó napsugáron
egy kis madár megrémült tolla száll.

Hasonlatok

Olyan vagy, mint egy suttogó faág,
ha rámhajolsz,
s rejtelmes ízű vagy,
olyan vagy, mint a mák.

S akár a folyton gyűrűző idő,
oly izgató vagy,
s olyan megnyugtató,
mint sír felett a kő,

olyan vagy, mint egy vélem nőtt barát
s nem ismerem ma sem
egészen még nehéz
hajadnak illatát,

és kék vagy olykor s félek, el ne hagyj,
csavargó, nyurga füst —
és néha félek tőled én,
ha villámszínű vagy,

s mint napsütötte égháború:
sötétarany, —
ha megharagszol, ép
olyan vagy, mint az ú,

mélyhangú, hosszan zengő és sötét,
s ilyenkor én
mosolyból fényes hurkokat
rajzolgatok köréd.